

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.481 van 9 december 2014
in de zaak A. 210.243/XIV-35.245**

In zake : Tony ELIAS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
kantoor houdend te 1050 Brussel
Kroonlaan 145A

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 september 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de directeur-generaal van de Bestuurlijke politie van de federale politie van 23 juli 2013, waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van inhouding van wedde van 2% gedurende één maand wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.
Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 november 2014.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Jana Mouton, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie.

3.2. Met een nota van 8 juni 2012 wordt de directeur-generaal van de Bestuurlijke politie (hierna: de directeur-generaal) - de hogere tuchtoverheid van verzoeker - in kennis gesteld van een informatieverslag lastens verzoeker. Luidens dit informatieverslag is een proces-verbaal wegens actieve omkoping opgesteld en verzonden naar het parket te Antwerpen. Tevens wordt in dit informatieverslag vermeld dat “uit de reeds beschikbare, niet strafrechtelijke informatie, blijkt dat [verzoeker] naast het beroep van politiebeampte, tevens een nevenberoep uitoefent zonder voorafgaande toelating, namelijk het uitbaten van een public relation bedrijf.”

3.3. Op 21 juni 2012 deelt de procureur des Konings mee dat, naar aanleiding van een aanvankelijk proces-verbaal van 8 juni 2012, een opsporingsonderzoek wordt gevoerd naar aanleiding van feiten die als omkoping en afpersing kunnen worden gekwalificeerd.

3.4. Tijdens de hoorzitting op 25 juni 2012 in het raam van een voorstel tot voorlopige schorsing bij ordemaatregel van verzoeker, verklaart verzoeker onder meer het volgende:

“Alles wordt door ons formeel ontkend behoudens het feit dat betrokkene zaakvoerder was (sinds 1 juni 2012 geen zaakvoerder meer) van het bedrijf [J. bvba].”

3.5. De directeur-generaal meldt op 12 november 2012 aan de procureur des Konings zijn beslissing om, “op basis van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, het opstarten van een tuchtprocedure uit te stellen tot nadat de gerechtelijke overheid hem in kennis stelt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen, dat het dossier werd geseponeerd of dat de strafvordering is vervallen”. Hij vraagt tevens om een stand van zaken mee te delen, alsook om een kopie van de stukken van de gerechtelijke bundel en de toestemming om die stukken te gebruiken in tuchtzaken.

3.6. Op 20 december 2012 deelt de procureur des Konings mee dat het dossier lastens verzoeker “zonder gevolg” werd geklasseerd wegens onvoldoende bewijs van strafrechtelijke feiten. Er wordt een eensluidend afschrift van het strafdossier bezorgd dat kan worden aangewend op tuchtgebied.

3.7. Op 22 maart 2013 stelt de directeur-generaal het inleidend verslag op waarin hij stelt:

“[...]”

3. Datum van kennisneming van de feiten en verdere maatregelen
Op 8 juni 2012 nam ik kennis van de feiten.

Gelet ik bij kennisname van de feiten onvoldoende concrete informatie had, heb ik op basis van artikel 56, tweede lid van de Tuchtwet, het eventueel opstarten van een tuchtprocedure uitgesteld in afwachting van een gerechtelijke eindbeslissing.

Op 1 februari 2013 ontving ik de eindbeslissing met inbegrip van het volledige dossier van de procureur-generaal van Antwerpen en na raadpleging van de publieke ondernemingsgegevens oordeelde ik, dat er voldoende elementen aanwezig zijn om een tuchtprocedure op te starten.

De datum 1 februari 2013 is de datum die in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van het onderhavig inleidend verslag.

4. Ten laste gelegde feiten

Na analyse van het tuchtdossier ben ik van oordeel, dat het uitvoeren van een bijberoep, zonder toestemming tot individuele afwijking, als lid van het operationeel kader van de politiediensten, een tuchtinbreuk uitmaakt en u moet ten laste gelegd worden.

Doordat u in de hoedanigheid van personeelslid van het operationeel kader vanaf 14 december 2006 (neerlegging akte - oprichting) tot 12 juni 2012 (neerlegging akte van ontslag) rechtstreeks als zaakvoerder van de BVBA [...] heeft opgetreden en deelgenomen aan de leiding en het bestuur van deze besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid.

Doordat u in de hoedanigheid van personeelslid van het operationeel kader geen toestemming heeft gehad voor het cumuleren van uw statuut en het uitvoeren van bijkomende activiteiten.

[...].”

De directeur-generaal deelt verzoeker zijn voornemen mee tot het opleggen van de zware tuchtstraf van inhouding van wedde ten belope van 10% gedurende twee maanden.

Dit verslag wordt op 29 maart 2013 aan verzoeker betekend.

3.8. Op 23 juli 2013 legt de directeur-generaal aan verzoeker de zware tuchtstraf van inhouding van wedde van 2% gedurende één maand op. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“[...]

3. Datum van kennisneming van de feiten en verdere maatregelen

Op 8 juni 2012 nam ik kennis van de feiten.

Gelet ik bij kennisname van de feiten onvoldoende concrete informatie had, heb ik op basis van artikel 56, tweede lid van de Tuchtwet, het eventueel opstarten van een tuchtprocedure uitgesteld in afwachting van een gerechtelijke eindbeslissing.

Op 1 februari 2013 ontving ik de eindbeslissing met inbegrip van het volledige dossier van de procureur-generaal van Antwerpen en na raadpleging van de publieke ondernemingsgegevens oordeelde ik, dat er voldoende elementen aanwezig zijn om een tuchtprocedure op te starten.

De datum 1 februari 2013 is de datum die in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van het onderhavig inleidend verslag.

[...].

4. Ten laste gelegde feiten

Na analyse van het tuchtdossier ben ik van oordeel, dat het uitvoeren van een bijberoep, zonder toestemming tot individuele afwijking, als lid van het operationeel kader van de politiediensten, een tuchtinbreuk uitmaakt en u moet ten laste gelegd worden.

Doordat u in de hoedanigheid van personeelslid van het operationeel kader vanaf 14 december 2006 (neerlegging akte - oprichting) tot 12 juni 2012 (neerlegging akte van ontslag) rechtstreeks als zaakvoerder van de BVBA [...] heeft opgetreden en deelgenomen aan de leiding en het bestuur van deze besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid.

Doordat u in de hoedanigheid van personeelslid van het operationeel kader geen toestemming heeft gehad voor het cumuleren van uw statuut en het uitvoeren van bijkomende activiteiten.

[...].”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 7 en 56 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet). Volgens verzoeker blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State “dat indien de tuchtoverheid een voldoende klare kijk heeft op een feit dat als een tuchtfeit kan worden gekwalificeerd, zij de tuchtprocedure op gang dient te brengen middels betekening van een inleidend verslag”. Vermits artikel 56 van de tuchtwet de verjaring strikt regelt in functie van de kennisname van de verschillende feiten, kan een gebeurlijk verder onderzoek naar andere feiten geen deugdelijke grondslag vormen om het opstellen van dat inleidend verslag, beperkt tot het feit waarvoor verzoeker uiteindelijk veroordeeld is, uit te stellen.

Verzoeker wijst er op dat hij is gestraft voor het uitoefenen van een bijberoep zonder dat hij daartoe, zoals statutair voorzien, voorafgaandelijk toestemming voor had gekregen. Hij was zaakvoerder van een commerciële rechtspersoon. Dit gegeven stond volgens verzoeker reeds onomstotelijk vast op 8 juni 2012 gelet op de informatieverlagen daaromtrent. Die informatie werd nog

eens bevestigd door de procureur des Konings op 21 juni 2012 en verzoeker had de feiten zelf formeel bevestigd en toegegeven tijdens de hoorzitting in het kader van een voorstel tot de voorlopige schorsing op 25 juni 2012. Voorts is het schrijven van de procureur des Konings zeker verwerkt door de tuchtoverheid op 24 september 2012. Verzoeker meent dat - welke ook de aanvangsdatum is die wordt gehanteerd voor de berekening van de verjaringstermijn -, in elk geval de verjaringstermijn van zes maanden was verstreken bij de betekening van het inleidend verslag op 29 maart 2013. De tuchtoverheid diende tijdig - binnen de zes maanden na kennisneming van het feit - de tuchtvordering op gang te brengen. Er was geen reden om hiermee te wachten omwille van het lopende onderzoek naar een ander feit. Het gevoerde opsporingsonderzoek had betrekking op zogenaamde actieve omkoping en niet op het feit dat verzoeker zaakvoerder was geweest van een bvba. Het onderzoek naar verzoekers eventueel wangedrag, zijnde actieve omkoping, staat los van het gegeven een bijberoep te hebben uitgeoefend zonder voorafgaande toestemming. Dit zijn twee totaal verschillende feiten en het feit waarvoor verzoeker is gestraft, stond van meet af aan klaar en duidelijk vast.

5. In haar memorie van antwoord brengt de verwerende partij hiertegen in dat zij op het ogenblik en met de gegevens waarover zij beschikte, niet anders kon dan beslissen tot toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Volgens haar was ook het parket deze mening toegedaan. Het reageerde immers niet op de brief van de hogere tuchtoverheid van 12 november 2012. Hieruit kan volgens de verwerende partij impliciet worden afgeleid dat het parket de mening was toegedaan dat het “gerechtelijk onderzoek” diende te worden afgewacht. Bovendien is de verwerende partij van oordeel dat het voeren van een administratief onderzoek zeer moeilijk zou zijn geweest, “gelet op de betrokkenheid van derden in dit dossier”. De strafrechtelijke kwalificatie die aan verzoeker ten laste werd gelegd betrof actieve omkoping. De verwerende partij meent dat, “gelet op het rechtstreeks verband tussen het feit dat verzoeker als zaakvoerder van [E.P.J. bvba] is opgetreden en de actieve omkoping”, de hogere tuchtoverheid niet anders kon dan de gerechtelijke procedure af te wachten alvorens een tuchtprocedure op te starten. Volgens de verwerende partij bestond op

het ogenblik van de beslissing tot toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet de mogelijkheid dat aan verzoeker meer dan één tuchtvergrijp ten laste kon worden gelegd. Vermits de verschillende feiten rechtstreeks met elkaar verbonden waren, kon de tuchtoverheid niet anders dan beslissen tot de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Dat uit het verdere verloop van de procedure gebleken is dat verzoeker niet schuldig was aan actieve omkoping, doet volgens haar niets af aan de rechtmatigheid van de beslissing tot schorsing van de tuchtprocedure. Tot slot wijst de verwerende partij er nog op dat haar mening wordt gedeeld in het advies van de Tuchtraad.

6. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat, om te oordelen of een correcte toepassing werd gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, men zich moet plaatsen op het ogenblik dat de beslissing tot de toepassing van dit artikel werd genomen. Op dat ogenblik was de tuchtoverheid op de hoogte van het schrijven van het parket van 21 juni 2012 waarin wordt meegedeeld dat lastens verzoeker een proces-verbaal werd opgemaakt wegens feiten die kunnen worden gekwalificeerd als omkoping en afpersing. Het gegeven dat verzoeker door het parket niet werd vervolgd voor actieve omkoping is van geen belang voor het al dan niet rechtmatig beslissen tot toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet: op het ogenblik dat de beslissing tot het toepassen van de voormelde bepaling werd genomen, liep het opsporingsonderzoek nog en was een vervolging voor de rechter nog steeds mogelijk. Bovendien zijn de feiten waarvoor verzoeker tuchtrechtelijk werd bestraft en de feiten waarover een opsporingsonderzoek liep zeer nauw met elkaar verbonden. Het gaat daarbij wel degelijk om feiten die verzoeker als zaakvoerder heeft gepleegd en waarvoor hij als politieambtenaar geen toelating heeft gevraagd. Het centrale gegeven in beide feiten is de bvba A.P.J. en het gegeven dat verzoeker zaakvoerder is van deze bvba.

Beoordeling

7. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luidt:

“Art. 56. De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet

geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolging is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

8. Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet verplicht het bestuur om binnen een bepaalde termijn de tuchtprocedure op te starten, hetgeen gebeurt met de kennisgeving van het inleidend verslag aan de betrokkene. Het gaat om een vervaltermijn waarna geen tuchtvordering meer kan worden ingesteld. Deze bepaling garandeert de politieambtenaar dat hij korte tijd nadat de tuchtoverheid op de in de wet bepaalde wijze kennis heeft van de feiten, uitsluitel krijgt over zijn onzekere situatie. Van een kennisneming of vaststelling van tuchtfeiten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet is slechts sprake op het moment dat de tuchtoverheid met betrekking tot die feiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt. Het is ook pas dan dat deze verjaringstermijn ingaat.

Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt de tuchtoverheid de mogelijkheid - maar niet de verplichting - om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek hebben beëindigd. Het maakt het de tuchtoverheid mogelijk om, wanneer zij twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn - het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst -, een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. De verwijzing naar artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan evenwel slechts deugdelijk het uitstel van de tuchtvordering verantwoorden wanneer de tuchtoverheid op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen. De tuchtoverheid heeft immers de verplichting om een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen en het bestaan van een strafonderzoek is op zich geen deugdelijke reden om de tuchtvordering niet op te starten. Er is slechts

reden om de tuchtvordering uit te stellen wanneer de tuchtoverheid er niet in slaagt om met een eigen onderzoek een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

Bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de tuchtoverheid beschikt volstaan om de tuchtvordering op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden wanneer de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kan vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan de ambtenaar, beschikt deze overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad van State is bij de beoordeling hiervan, enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

9. Artikel 7, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luidt:

“Wanneer aan een personeelslid meer dan één tuchtvergriep wordt toegerekend, kan tegen dat personeelslid slechts één tuchtprocedure worden aangespannen die slechts aanleiding kan geven tot één enkele tuchtstraf.

Wanneer aan het personeelslid in de loop van een tuchtprocedure een nieuw tuchtvergriep wordt toegerekend, wordt wegens dat tuchtvergriep een nieuwe tuchtprocedure aangespannen, zonder dat de lopende procedure daardoor gestuit wordt.”

Artikel 7 van de tuchtwet bevat een regeling voor de samenloop van tuchtvergriepen: wanneer meerdere tuchtvergriepen aan een politieambtenaar worden toegerekend, wordt slechts één tuchtprocedure opgestart. Het gebruik van de term “toerekening” verwijst naar de daadwerkelijke tenlastelegging, hetgeen gebeurt in het inleidend verslag.

De toepassing van dit artikel is evenwel beperkt tot de gevallen waarin de tuchtoverheid een personeelslid meerdere tuchtfeiten daadwerkelijk kan toerekenen. Heeft het personeelslid meerdere tuchtfeiten gepleegd dan belet artikel 7 van de tuchtwet niet dat de tuchtoverheid de tuchtvordering enkel en

alleen inleidt voor de feiten die zij op dat moment aan het personeelslid kan toerekenen. Integendeel zal zij deze handelwijze moeten toepassen wil zij een gebeurlijke verjaring van de toerekenbare tuchtfeiten voorkomen. Artikel 7 van de tuchtwet zegt immers niets over de verjaringstermijn voor het opstarten van de tuchtprocedure en doet derhalve niets af aan hetgeen is bepaald in het hiervoor aangehaalde artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet - dat de verjaring strikt regelt in functie van de kennisneming van de verschillende feiten - en geen regeling bevat voor het geval de kennisneming van bepaalde feiten voldoende duidelijk is om de verjaringstermijn te laten ingaan terwijl dit voor andere feiten nog niet het geval is. Daaruit volgt dat het bestuur in de omstandigheid dat andere aangeklaagde feiten mogelijks niet zonder nader onderzoek konden uitlopen op een inleidend verslag, geen deugdelijke grondslag kan vinden om het opstellen van dat inleidend verslag, beperkt tot het feit waarvoor de verzoeker uiteindelijk is gesanctioneerd, uit te stellen.

10. Verzoeker voert ter staving vier mogelijke tijdstippen - van juni 2012 tot september 2012 - aan waarop zou moeten blijken dat de tuchtverheid met voldoende zekerheid kennis had van het in het inleidend verslag aan verzoeker toegerekende tuchtfeit en waarvoor hij op grond van de bestreden beslissing is gestraft.

Zonder dat de Raad van State moet vaststellen welke het juiste tijdstip zou moeten zijn waarop de tuchtverheid met voldoende zekerheid kennis had van het toegerekende tuchtfeit, wordt niet betwist dat de betekening van het inleidend verslag in de tuchtprocedure aan verzoeker op 29 maart 2013 is geschied buiten de termijn van zes maanden bedoeld in artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet. Deze vaststelling wordt door de verwerende partij op geen enkel moment betwist.

11. De verwerende partij brengt hiertegen in dat zij toepassing mocht maken van de mogelijkheid om het instellen van de tuchtprocedure uit te stellen vervat in artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, omdat er een rechtstreeks

verband zou bestaan tussen enerzijds het toegerekende tuchtfeit en anderzijds de feiten waarover een opsporingsonderzoek wordt gevoerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat het opsporingsonderzoek werd gevoerd “wegens feiten die kunnen gekwalificeerd worden als omkoping en afpersing”, terwijl het aan verzoeker toegerekende tuchtvergriep het uitoefenen van een bijberoep betrof in strijd met de deontologie van de betrokken politieambtenaar en dat overigens op zich geen misdrijf blijkt te zijn. Het lijkt geen twijfel dat de feiten in de onderscheiden procedures niet dezelfde betreffen zoals is voorgeschreven door artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet: deze onderscheiden feiten zijn voorts niet dermate onlosmakelijk met elkaar verbonden derwijze dat de zekerheid omtrent het bestaan van het in strijd met de eigen deontologie zonder toelating voeren van een zaak, gedetermineerd wordt door de zekerheid omtrent het bestaan van de feiten waarover het opsporingsonderzoek liep, noch is aannemelijk gemaakt dat het precies uit dit opsporingsonderzoek is dat de gegevens moeten worden geput die de overheid in staat moeten stellen het bestaan van het toegerekende tuchtvergriep te bewijzen (*Cf.* voorstel van wet ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’, *Parl. St. Kamer*, 1998-99, nr. 49 1965-1, 19).

12. Voorts doet de verwerende partij weliswaar gelden dat het voeren van het administratief onderzoek *in casu* zeer moeilijk zou zijn geweest, “gelet op de betrokkenheid van derden in dit dossier”, doch inzake de aan verzoeker in het inleidend verslag toegerekende feiten, zijn er evenwel duidelijk geen derden betrokken. Dit verweer is derhalve niet overtuigend.

De verwerende partij kan evenmin worden gevolgd in haar verweer dat op het ogenblik van haar beslissing tot toepassing van artikel 56, eerste lid van de tuchtwet, de mogelijkheid bestond dat aan verzoeker meer dan één tuchtvergriep ten laste kon worden gelegd en dat zij, “op dat ogenblik en met de gegevens waarover de tuchtverheid op dat ogenblik beschikte”, niets anders kon dan “beslissen” tot toepassing van artikel 56, tweede lid van de tuchtwet. Met dit

argument maakt de verwerende partij evenwel niet aannemelijk dat zij, wat het daadwerkelijk in het inleidend verslag aan verzoeker toegerekende feit betreft, zich geen duidelijk beeld kon vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan verzoeker zonder de uitkomst van het opsporingsonderzoek af te wachten. De opschorting van de verplichting om binnen de zes maanden na de kennisgeving van de feiten het inleidend verslag te betekenen, stelt de tuchtoverheid immers niet vrij van de verplichting om de zaak zelf ter hand te nemen en een onderzoek te voeren op grond van de gegevens die haar worden bezorgd en op grond van het onderzoek dat zij zelf kan voeren. Voorts kan, zoals aangehaald, de enkele omstandigheid dat andere aangeklaagde feiten mogelijks niet zonder nader onderzoek konden uitlopen op een inleidend verslag, omdat ze niet zonder meer aan verzoeker toerekenbaar waren, geen deugdelijke grondslag vinden om het opstellen van het inleidend verslag, beperkt tot het feit waarvoor verzoeker uiteindelijk tuchtrechtelijk werd gestraft, uit te stellen.

Evenmin is het argument van de verwerende partij dat het openbaar ministerie - impliciet - haar standpunt bijtrad dat de tuchtprocedure best wordt uitgesteld tot op het ogenblik dat het strafdossier wordt afgesloten, ter zake dienend. Los van de vraag of het door de verwerende partij aangehouden standpunt feitelijk juist is, heeft het openbaar ministerie ter zake geen enkele (advies)bevoegdheid, zodat de tuchtoverheid er niet door gebonden kan zijn. Tot slot is het argument dat ook de Tuchtraad haar standpunt bijtrad evenmin dienend: de uitspraak van een orgaan van het actief bestuur zoals de Tuchtraad, heeft slechts de waarde van een voorlopig standpunt van het bestuur ten aanzien van de toepassing van de in het geding zijnde regels, waardoor de rechter uiteraard niet is gebonden.

13. Uit wat voorafgaat, volgt dat de bestreden beslissing artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet schendt. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de directeur-generaal van de Bestuurlijke politie van de federale politie van 23 juli 2013 waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van inhouding van wedde van 2% gedurende één maand wordt opgelegd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen december tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques